

— Търсишъ ли нѣкой? — запита кръчмарьтъ.

— Искамъ да видя войводата Хаджи Димитъръ.

— Ето го тамъ, — каза кръчмарьтъ и посочи единъ жгълъ въ кръчмата.

Никой не забеляза момчето, нито разговора му съ кръчмаря. Само единъ погледъ, който се преструваше, че нищо не вижда, долови новия човѣкъ и разговора край масата на кръчмаря. Две орлови очи метнаха изпитателенъ погледъ къмъ новодошлия.

Това бѣше Хаджи Димитъръ, който въ това време бѣше въ кръчмата съ вѣрнитѣ си хора. Той видѣ младежа като влѣзе вътре. Направи му впечатление и го заследи прикрито. Кой ще е този младежъ? Да не е нѣкой шпионинъ? Другъ пжтъ не се е мѣркалъ тѣдява. Сухо и високо момче, глава вирната нагоре, съ пламнали очи. Не, не! Не може да бѣде шпионинъ! Войводата има набито око; той не се мами. Това ще е нѣкой разпаленъ младежъ. „Нашъ човѣкъ!“ — така си мислѣше Хаджи Димитъръ и проследяваше новодошлия. Това, разбира се, никой не забеляза. Въ кръчмата на Паралията имаше толкова много хора, че мъчно можеше да се държи смѣтка, кой влиза и кой излиза.

Младежътъ пристѣпи къмъ жгъла, гдето му посочи кръчмарьтъ, и се загледа въ хората, които пиеха и се разговаряха. Тукъ, около тая маса, бѣха насѣдали около десетина души, все млади хора, съ живъ погледъ, буйни и смѣли. Но кой отъ тѣхъ ще е войводата?

Момчето се спрѣ, поклони се и поздрави. Всички обърнаха лица къмъ него.

— Ти ли си Хаджи Димитъръ?

Настѣпи мълчание. Защо пъкъ пита тоя човѣкъ за войводата? И откъде знае, че е той?

— Азъ съмъ! Какво има? — рече твърдо единъ гласъ, и две огнени струи се излѣчиха отъ очитѣ му.